

Cowboyen

Jag gång- ar mig ne- der till värds- hu- set
Bos- ton en strå- lan- de vår - mor- gon,
här - lig och skön, och fåg - lar- na
sjöng- o så vac- kert i trä- den och
jor - den var klädd i sin vår- mantel grön.

På värdshuset Boston en cowboy låg skjuten,
och döden sin prägel på pannan har satt.
Han viskade sakta fast rösten var bruten,
han andades tungt och hans stämma var matt.

Jag ser på din rustning att du är en cowboy,
kom sitt vid min sida, han sade till mig.
Kom sätt dig och hör på vad jag har att säga,
min levnadshistoria vill jag ge åt dig.

Jag ägde ett hem och en älskande moder,
och därtill en syster så huld och så god.
Jag övergav båda, jag ville se världen,
och därför så kom jag till västern hit ut.

Jag började supa och sedan att spela,
blev skjuten i bröstet, mitt liv är snart slut.
O, skynda att hämta ett glas friskt, kallt vatten,
min feber den bränner så glödande het.

Jag hade en annan mer kär än min moder,
gå, bringa till henne en hälsning så kär.
Säg att hon ej gråter, ty vi skola åter
få mötas en gång bortom dödsflodens strand.

Så lägg mig i mullen, där borta på kullen,
en cowboy som dött för en mördarehand.
Sen skilde sig anden från jordiska banden,
jag bringar från honom ett sista farväl!